

A legszembetűnőbb különbség persze a mérete: azt írja rajta, hogy nettó tömege 100 gramm. 17 lejért vettük meg az amúgy egy táblányi csokimennyiséget, plusz a játékot, ami ugye benne van.

Ez volt az utolsó óriástojás a Merkúrban, el is volt törve az egyik oldala, de muszáj volt megvennünk a diszkriminációmentesség jegyében, hiszen a sérült kindereket is szeretni kell.

Összegyűltünk köréje, mint kólában a buborék, eldöntöttük, hogy felügyelünk egymásra, mert azt írja rajta, hogy csak felnőtt felügyelettel lehet kibontani.

Katona bevállalta, hogy teszteli az ízét, ami pont ugyanolyan, mint minden átlagos kindertojásé, közben több nyelven is felolvasta a veszélyeket a papírról, miszerint az apró részeket veszélyes lenyelni. Ezért szigorúan csak nagy darabokban fogyasztotta.

A játékot nem nagyon kellett összerakni, el is szomorodtunk egy kicsit, hogy csak Törpapát oda kell állítani az asztal mellé, hogy főzze a pálinkát és kész.

{youtube}gK3_uilsxVI{/youtube}

Edit megtalálta a használati utasítást szerencsére. Első lépés: tedd egymás mellé az elemeket. Második lépés: várd meg, hogy este legyen. Na jó, annyi időnk nincs. De észrevettük, hogy mesterséges sötétben is foszforeszkál a törpálinka. Jó cucc lehet.

Mint a mai gyermek, hamar meguntuk a játékot, ezért a többi alkatrésznek próbáltunk új funkciót találni. A sztaniol tojáshéjakban pont úgy hallatszik a tenger zúgása, mint a csigaházakban. Az egyikben Eforie Nord, a másokban Mamaia hallható Szasza szerint.

A műanyag tojássárga pedig bizonyítottan kiváló minyonszemüveg. De az is lehet, hogy időkapszulát csinálunk belőle, s oda fogjuk gyűjteni a szabadidőnket.

Nektek hogy tetszett a törpapával töltött óriáskinder?